

чистих и изолованих власти је устукнуо пред механизмом кочница, теже и противтеже чији је смисао био да се обезбеди равнотежа између успостављених власти. Зато је и сам Устав био принуђен да у име система поделе власти дозволи извесно одступање од њега. То одступање ипак не ремети суштину овог система поделе власти због чега је у америчком председничком систему подела власти (функција) још увек потпуније и доследније изведена него у парламентарном систему. По Уставу, само је Конгрес носилац законодавне власти и само он одлучује о доношењу закона, али и други органи имају одређеног удела у законодавству. Пре свега председник САД има посебно право (овлашћење) у законодавству тзв. право суспензивног вета на законе који се изгласавају у Конгресу (његовим домовима). Овим ветом председник одлаже доношење једног закона са којим се не слаже, али то је привремено јер поновним изгласавањем истог од стране оба дома Конгреса и то двотрећинском већином гласова оспорени законски предлог постаје закон (мимо воље председника). У принципу сваки закон који се усвоји у Конгресу се доставља на потпис председнику који га потписује у року од 10 дана од достављања с тим да може и да га не потпише и врати у поновну процедуру пред Конгресом. Суштина овог председничког вета је у поновном разматрању једног закона и његовом одлагању. То се правда потребом да се са законом не жури, него да се темељно изучи законска материја и изађе са законским предлогом који одговара потребама друштвеног живота. Председник се такође меша у законодавство и путем својих посланица о стању Уније са којима се обраћа Конгресу. Те посланице нису законодавни предлог, али могу да иницирају законодавни рад Конгреса. Својим обраћањем Конгресу председник може да му сугерише које би мере требало да се размотре и предузму у смислу сагледавања стања Уније (нације) па и да сугерише доношење и одређених закона који би били пожељни и корисни. Осим тога, председник може преко појединих конгресмена из своје партије да издејствује законодавне предлоге и да се тако непосредније умеша у законодавни рад Конгреса. У законодавству није дошло само до мешања Конгреса и председника, него и Конгреса и суда, пре свега Врховног суда. Врховни суд учествује у вршењу законодавне власти посредно – путем контроле уставности закона који се примењује на решење конкретног спора. У смислу ове контроле, одлука суда донета у конкретном спору добија општеважеће дејство и примењује се на све случајеве те врсте па постаје извор права, добија снагу законске норме. У САД (као и земљама англосаксонског права) судска одлука донета у једном спору добија значај општег акта, одн. постаје мерило, образац за решавање свих сличних спорова.